

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 11 0 U 021640 18 Uvp
Banja Luka, 24.05.2018. godine

Vrhovni sud Republike Srpske u vijeću sudija Smiljane Mrše predsjednika vijeća, Edine Čupeljić i Strahinje Ćurkovića članova vijeća, uz sudjelovanje zapisničara Sanje Oraščanin, u upravnom sporu po tužbi Komisije (u daljem tekstu: tužiteljica), protiv rješenja broj ... od 11.11.2017. godine, tužene Komisije, u predmetu utvrđivanja sukoba interesa u organima vlasti R.S., odlučujući o zahtjevu tužioca za vanredno preispitivanje rješenja Okružnog suda u Banjaluci broj 11 0 U 021640 17 U od 07.12.2017. godine, u nejavnoj sjednici održanoj dana 24.05.2018. godine, donio je

P R E S U D U

Zahtjev se odbija.

O b r a z l o ž e n j e

Pobijanim rješenjem odbačena je tužba izjavljena protiv akta tužene bliže označenog u uvodu ove presude, kojim je poništeno rješenje Komisije broj ... O.S. od 02.09.2017. godine i utvrđeno da se Đ.S. ne nalazi u sukobu interesa. Tim prvostepenim rješenjem utvrđeno je da se imenovani Đ.S., odbornik Skupštine opštine U., nalazi u sukobu interesa.

Obrazloženo je da tužiteljica u ovom sporu ne može biti Komisija jer, shodno članu 15. i 16. Zakona o sprečavanju sukoba interesa u organima vlasti Republike Srpske („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 73/08, u daljem tekstu: Zakon) u predmetnim upravnim stvarima postupa kao prvostepeni organ, koja je i u ovom postupku donijela predmetno prvostepeno rješenje od 02.09.2017. godine. Iz tog razloga tužba je odbačena primjenom odredbe člana 22. tačka 1. i 3. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik RS“ broj 109/05 i 63/11, u daljem tekstu: ZUS).

Blagovremeno podnesenim zahtjevom za vanredno preispitivanje pobijanog rješenja tužiteljica osporava njegovu zakonitost zbog pogrešne primjene zakona. Navodi da pobijano rješenje u obrazloženje nema razloga zbog kojih smatra da nema mogućnosti da protiv rješenja tužene pokrene upravni spor, kao i da nema mjesta primjeni odredbu člana 22. ZUS. Smatra da u smislu odredbe člana 16. Zakona kojim je propisano da Komisija u ovom postupku postupa po službenoj dužnosti, znači da je ona „ex officio“ stranka u tom postupku, jer štiti i javni i privatni interes. Takođe navod suda da nisu povrijeđena njena prava je suprotno slovu i duhu zakona, jer su u članu 1. istog određene prava i obaveze, a u članu 2. je data definicija sukoba interesa iz koje u vezi sa članom 16. proizlazi da je Komisija ovlaštena da pokreće i vodi postupak po službenoj dužnosti, pa kako je nesporno da u ovom slučaju je povrijeđen javni interes drugih lica koja Komisija „ex lege“ štiti i donosi upravni akt u tom smislu. Rješenje drugostepene komisije koje je u svim ovim slučajevima identično je rezultat apsolutnog nepoznavanja prava, a po izvornom zakonu oduzimanje mandata koje podnosi samo ova

Komisija moguće je nakon pravosnažnosti, a ne nakon konačnosti rješenja. Osnovni principi djelovanja Komisije su utvrđeni članom 3. Zakona kao i u članu 13. iz kojih proizlazi da jedino je Komisija nadležna da štiti javni i privatni interes drugih strana po službenoj dužnosti, po zakonu o zaštiti lica koji prijavljuju korupciju, pa je u ovom slučaju nižestepeni sud pogrešno primijenio član 22. ZUS. Zbog navedenog traži da se pobijano rješenje preispita i da se donese presuda u sporu pune jurisdikcije i da se utvrdi da se Đ.S., odbornik Skupštine opštine U. nalazi u sukobu interesa.

Razmotrivši zahtjev, pobijano rješenje po odredbama člana 39. ZUS, kao i cjelokupne spise ovog upravnog spora i predmetne upravne stvari, ovaj sud je odlučio kao u izreci ove presude iz sljedećih razloga:

Prema odredbi člana 15. i 16. Zakona, Komisija u postupku utvrđivanja postojanja sukoba interesa, što je predmet ove upravne stvari, postupka kao prvostepeni organ i između ostalog pokreće postupak po vlastitoj inicijativi ili inicijativi nekog fizičkog ili pravnog lica koje ocijeni osnovanom, što je učinjeno i u predmetnom slučaju u kojem je rješenjem od 11.11.2017. godine utvrdila da se odbornik Skupštine opštine U., Đ.S. nalazi u sukobu interesa.

Dakle, tužiteljica je u ovoj upravnoj stvari, donosilac predmetnog prvostepenog rješenja, iako nezadovoljna osporenim aktom, kao donosilac prvostepenog rješenja nema svojstvo stranke u predmetnom upravnom postupku, pa prema tome ni aktivnu legitimaciju za podnošenje tužbe u ovom upravnom sporu. Takva mogućnost nije predviđena ni Zakonom, iako se tužiteljica na njega pogrešno poziva i pogrešno zaključuje da to proizlazi iz sadržaja odredbe člana 15. i 16. toga zakona, te da samo pokretanje postupka po službenoj dužnosti joj daje status stranke u tom postupku. Ovo s obzirom da je stranka lice koje je nosilac prava i obaveza ili čija su prava povrijeđena donošenjem osporenog akta. U konkretnom slučaju tužiteljica utvrđuje postojanje sukoba interesa, odnosno utvrđuje da li se neko nalazi u sukobu interesa, pa donošenjem osporenog akta ni u kom slučaju ne mogu biti povrijeđena njena prava ni pravni interesi, što je pravilno zaključio nižestepeni sud. Lica čiji je interes povrijeđen mogu pokretati upravni spor, a ne prvostepeni organ.

Shodno navedenom, pravilno je pobijanim rješenjem tužba odbačena s pozivom na odredbu člana 22. tačka 1. i 3. ZUS.

Kod takvog stanja stvari po ocjeni ovog suda u pobijanom rješenju nije ostvaren nijedan razlog njegove nezakovitosti predviđen u odredbama člana 35. stav 2. ZUS pa se zahtjev tužiteljice odbija a na osnovu člana 40. stav 1. istog zakona.

Zapisničar
Sanja Oraščanin

Predsjednik vijeća
Smiljana Mrša

Za tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Amila Podrašćić